

1

Er klopte iets niet. Meteen toen ik binnenkwam wist ik het. Met mijn ene hand deed ik het licht aan en met mijn andere gooide ik mijn tas op de bank. Het plotselinge licht verblindde me na de zwak verlichte hal waar ik uit kwam. Even zag ik sterretjes. Toen die optrokken, zag ik enkel lege plekken... lege plekken waar vanmorgen nog spullen hadden gestaan.

Zoals de bank.

Mijn tas viel op de grond en alles rolde eruit. Tampons, muntgeld, pennen en make-up. Een deodorantstick rolde een hoek in. De nu lege hoek omdat de tv én de tv-kast waren verdwenen. Mijn retrotafel en -stoelen uit de tweedehandswinkel stonden er nog, net als mijn uitpuilende boekenkast. Maar het overgrote deel van de kamer was leeg.

‘Skye?’

Geen antwoord.

‘Dit meen je toch niet?’ Stomme vraag. Het was duidelijk wat er was gebeurd. De deur van mijn huisgenoot, tegenover mij, stond wagenwijd open. Enkel duisternis en stofnesten kwamen me tegemoet. Ontkennen had geen zin.

Skye was ervandoor gegaan.

Ik liet mijn schouders zakken toen de zwaarte van twee maanden achterstallige huur, eten en de elektriciteitsrekening tot me doordrong. Zelfs mijn keel kneep samen. Zo voelt het dus als een vriendin je verraadt. Ik kreeg amper adem.

‘Anne, mag ik je fluwelen jas lenen? Ik beloof dat ik...’ Lauren, mijn buurvrouw uit het appartement naast ons stiefelde naar binnen (van kloppen had ze nog nooit gehoord). Tot ze net als ik ineens halt hield. ‘Waar is jullie bank?’

Ik ademde diep in en langzaam uit. Het hielp niet. 'Ik denk dat Skye hem heeft meegenomen.'

'Is Skye weg?'

Ik deed mijn mond open, maar wat was er eigenlijk nog te zeggen?

'Ze is weg en jij wist daar niets van?'

Lauren hield haar hoofd schuin, waardoor haar volle bos lang zwart haar heen en weer zwierde. Ik benijdde haar nog altijd om dat haar. Het mijne was roodblond en fijn. Als ik het langer liet groeien dan schouderlengte, hing het meteen zo slap dat het leek alsof ik mijn hoofd in een bak vet had gestopt. Daarom liet ik het liever al afknippen als het tot mijn kaaklijn kwam.

Niet dat haar ertoe deed.

De huur betalen deed ertoe.

Iets te eten hebben deed ertoe.

Haarstijlen? Toch iets minder belangrijk.

Er prikten tranen in mijn ogen. Dit deed verdomme pijn. Skye en ik waren al jaren vriendinnen. Ik vertrouwde haar. We hadden jongens afgebrand, geheimen met elkaar gedeeld, op elkaars schouders uitgehuild. Dit klopte gewoon niet.

Maar het was wel zo.

Hoe ontzettend pijnlijk ook.

'Nee.' Mijn stem klonk raar. Ik slikte moeizaam en schraapte mijn keel. 'Nee, ik wist niet dat ze wegging.'

'Wat raar. Jullie leken zulke goede vriendinnen.'

'Ja.'

'Waarom zou ze dan zo plotseling vertrekken?'

'Ik kreeg nog geld van haar,' gaf ik toe en ging op mijn hurken zitten om de inhoud van mijn tas bij elkaar te rapen. Niet om tot God te bidden. Hem had ik al jaren geleden opgegeven.

Lauren ademde geschrokken in. 'Dat meen je niet. Wat een ongelofelijke bitch!'

'Schat, we komen te laat.' Mijn buurman Nate uit het appartement naast me stond in de deuropening met een ongeduldige blik in zijn ogen. Hij was een lange, goedgebouwde vent met pit.

Normaal was ik jaloers op Lauren, maar op dit moment had ik even geen oog voor de prachtige Nate. Ik was zo gigantisch de lul.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg hij en keek de kamer rond. ‘Hoi, Anne.’

‘Hé, Nate.’

‘Waar is al je shit?’

Lauren deed haar handen in de lucht. ‘Skye heeft haar shit meegenomen!’

‘Nee,’ corrigeerde ik haar. ‘Skye heeft háár shit meegenomen. Maar ze heeft mijn geld meegenomen.’

‘Hoeveel geld?’ vroeg Nate met een stem die door ongenoegen een octaaf was gedaald.

‘Genoeg,’ zei ik. ‘Ik heb voor haar betaald sinds ze ontslagen is.’

‘Fuck,’ mompelde Nate.

‘Uhuh.’ Maar echt, *uhuh*.

Ik pakte mijn tas en deed hem open. Vijfenzestig dollar en één miezerig, glimmend kwartje. Hoe had ik het zover kunnen laten komen? Mijn salaris van de boekenwinkel was weg en de limiet van mijn creditcard bereikt. Gisteren vroeg Lizzy of ik kon bijspringen voor haar studieboeken en ik kon tegen haar nooit nee zeggen. De studie van mijn zusje was het allerbelangrijkste.

Vanochtend had ik tegen Skye gezegd dat we moesten praten. Ik had er al de hele dag een knoop van in mijn maag. Want het kwam erop neer dat ik haar in dit gesprek zou aangeven dat ze haar ouders of nieuwe chique vriendje om een lening zou moeten vragen om me terug te betalen. Ik kon niet langer voor ons allebei de huur en eten betalen terwijl zij een nieuwe baan zocht. Dus ze moest ook met hen gaan praten over een andere plek om te wonen. Ja, ik zou haar eruit zetten. Ik kampte met een enorm schuldgevoel.

Best ironisch eigenlijk.

Hoe groot was de kans dat zij enige wroeging voelde nu ze me had belazerd? Vrij klein.

Ik pakte de laatste spulletjes van de grond, stopte ze in mijn tas en ritste hem dicht. ‘O ja Lauren, de jas hangt in mijn kast. Dat hoop ik tenminste. Pak hem maar.’

Over acht dagen moest de huur worden betaald. Misschien kon ik zelf voor een wonder zorgen. Er waren vast genoeg geldbewuste drieëntwintigjarigen met spaargeld te vinden. Daar moest er toch wel eentje van op zoek zijn naar een nieuwe woonplek? Ik had het altijd prima gered. Maar er was altijd wel iets geweest wat mijn zusje of ik meer nodig hadden gehad dan toekomstige financiële zekerheid. Boeken, kleding, een avondje stappen, al die kleine traktaties die het leven leuk maakten. We hadden genoeg opgeofferd. Maar hier stond ik dan, blut en zonder opties.

Had ik toch maar betere prioriteiten gesteld. Maar ja, niets meer aan te doen.

In het ergste geval kon ik waarschijnlijk best stiekem op de grond van Lizzy's studentenkamer slapen. Onze moeder had natuurlijk geen geld. Haar om hulp vragen was geen optie. Als ik de parelketting van mijn oudtante verkocht, zou dat als borg kunnen dienen voor een andere flat. Een kleinere waar ik alleen zou kunnen wonen.

Ik zou dit hoe dan ook oplossen. Uiteraard. Problemen oplossen was mijn specialiteit.

En als ik Skye nog eens tegenkwam, zou ik haar vermoorden, verdomme.

'Wat ga je nu doen?' vroeg Nate, leunend tegen de deurpost.

Ik stond op en veegde de knieën van mijn zwarte broek af. 'Ik verzin wel wat.'

Nate keek me bedenkelijk aan en ik keek zo kalm mogelijk terug. Als het volgende dat hij ging zeggen maar niet medelijdend klonk. Mijn dag was al zo vreselijk. Vastberaden lachte ik naar hem. 'En, waar gaan jullie naartoe?'

'Feestje bij David en Ev,' zei Lauren vanuit mijn kamer. 'Kom ook.'

Ev, Nates zus en Laurens voormalige huisgenoot, was een paar maanden geleden getrouwd met David Ferris, beroemd rockgod en leadgitarist van de band Stagedive. Lang verhaal. Ik wist nog steeds niet helemaal hoe dit gebeurd was, om eerlijk te zijn. Het ene moment was ze nog het aardige, blonde meisje van hiernaast

dat naar dezelfde school ging als Lizzy en supergoeie koffie zette bij Ruby's Café. Het volgende moment was ons flatgebouw omsingeld door paparazzi. Skye was beneden bij de voordeur geïnterviewd – niet dat ze iets wist. Ik was hem gesmeerd door de achterdeur.

Mijn relatie met Ev bestond voor het grootste deel uit gedag zeggen als we elkaar tegenkwamen op de trap toen ze hier nog woonde, en het feit dat ik elke ochtend onderweg naar mijn werk bij Ruby's Café langsging voor een megagrote kop koffie. We waren altijd vriendelijk tegen elkaar. Maar je kan niet zeggen dat we vrienden waren. Als je keek naar de frequentie waarmee Lauren mijn kleding leende, wist je dat ik haar veel beter kende.

'Ze moet ook komen, toch Nate?'

Nate gromde bij wijze van bevestiging. Of hij had er gewoon geen mening over. Dat wist je met hem vrijwel nooit.

'Ah nee joh,' protesteerde ik. Er stond troep tegen de muur rondom de plekken waar de bank en de tv-kast hadden gestaan; de zoi die Skye had achtergelaten. 'Ik wilde in een nieuw boek beginnen, maar ik kan maar beter gaan schoonmaken. Kennelijk hadden we al even niet onder de meubels schoongemaakt. Ik heb tenminste niet zo veel te verhuizen als die tijd aanbreekt.'

'Kom nou met ons mee.'

'Lauren, ik ben niet uitgenodigd,' zei ik.

'Wij zijn dat de helft van de tijd ook niet,' zei Nate.

'Ze zijn gek op ons! Natuurlijk willen ze dat we komen.' Lauren kwam weer uit mijn kamer en keek haar vriend met toegeknepen ogen aan. Ze zag er beter uit in de zwarte vintage jas dan ik er ooit uit zou zien, een gegeven waarom ik besloot haar niet stiekem te haten. Als ik daarvoor geen punten zou scoren voor een plekje in de hemel, wist ik het niet meer. Misschien gaf ik hem wel aan haar als afscheidscadeau als ik ging verhuizen.

'Toe nou, Anne,' zei ze. 'Vindt Ev echt niet erg.'

'Zullen we gaan?' Nate husselde ongeduldig zijn sleutels in zijn hand.

Met rocksterren feesten leek niet echt de meest voor de hand

liggende reactie op de ontdekking dat je snel op straat zou staan. Misschien had ik er op een andere dag best even willen langswippen, als ik me opperbest had gevoeld en er goed uitzag. Vandaag was niet die dag. Ik voelde me vooral moe, verslagen. Maar aangezien ik me sinds mijn zestiende meestal zo had gevoeld, was dat niet het beste excuus. Alleen hoefde Lauren dat niet te weten.

‘Bedankt, jongens,’ zei ik. ‘Maar ik ben pas net thuis.’

‘Ehm, lieve schat, je huis is momenteel een teringzooi,’ zei Lauren, terwijl ze mijn stofnesten en het gebrek aan meubels in zich opnam. ‘Trouwens, het is vrijdagavond. Wie zit er nou thuis op vrijdagavond? Doe je je werkkleding aan of een spijkerbroek? Ik stel een spijkerbroek voor.’

‘Lauren...’

‘Sst.’

‘Maar...’

‘Nee.’ Lauren greep me bij mijn schouders en keek me recht in mijn ogen. ‘Je bent belazerd door een vriendin. Dat maakt me zo ontzettend kwaad. Ik kan je niet vertellen hoe woest me dat maakt. Je komt met ons mee. Ga de hele avond maar ergens in een hoekje zitten als je wil. Maar je gaat hier niet alleen zitten sippen over die smerige dief. Ik heb haar nooit aardig gevonden, weet je dat?’

Ik wel, stom genoeg. Ooit tenminste. *Whatever.*

‘Zei ik dat laatst niet, Nate?’

Nate haalde zijn schouders op en rammelde nog wat met zijn sleutels.

‘Hup. Ga je omkleden.’ Lauren duwde me in de richting van mijn slaapkamer.

Vandaag was misschien wel mijn enige mogelijkheid om David Ferris te ontmoeten. Ev kwam hier nog weleens, maar ik had hem nooit gezien, ondanks mijn sporadische hangsessies op de trap voor de ingang, voor het geval dat. Ik vond hem niet het leukste Stagedive-bandlid. Die eer kwam drummer Mal Ericson toe. Een paar jaar geleden vond ik hem enorm aantrekkelijk. Maar toch... dé David Ferris. Als ik de kans had een van hen te ontmoeten,

moest ik gaan. Ik vond de band een paar jaar geleden best tof. En dat had niks te maken met het feit dat ze een stelletje stoere rockgoden waren. Nee, ik was een muziekpurist.

‘Goed, geef me tien minuten.’ Dat was echt het minimum aan tijd dat ik nodig had om mezelf niet alleen geestelijk maar ook lichamelijk voor te bereiden op een ontmoeting met de *rich and famous*. Wat een mazzel had ik dat niets me vanavond nog een fuck kon schelen. Vanavond was waarschijnlijk het beste moment om Mr Ferris te ontmoeten. Ik kon mezelf misschien zelfs in de hand houden en hem niet als een idioot met open mond aanstaren.

‘Vijf minuten,’ zei Nate. ‘De wedstrijd begint.’

‘Kun jij even rustig doen?’ vroeg Lauren.

‘Nee.’ Hij knipte met zijn vingers en Lauren giechelde. Ik keek niet achterom. Ik wilde het niet weten. De muren hier waren miselijkmakend dun en dus waren de nachtelijke paarrituelen van Lauren en Nate niet bepaald een geheim. Gelukkig was ik overdag vaak aan het werk. Wat ze in die uren deden wist ik dus niet, en ik had er ook niet over nagedacht.

Oké, oké. Soms dacht ik eraan omdat ik zelf al een hele poos niets had meegemaakt op dat vlak. En kennelijk had ik ook wat onderdrukte voyeuristische neigingen waar ik wat mee moest doen.

Had ik echt zin in een avond waarop stelletjes tegen elkaar aan zouden staan schuren?

Ik kon Reece bellen, al had hij een date vanavond. Hij had altijd een date. Reece was in alle opzichten perfect, op zijn sletterige neigingen na. Mijn beste vriend gaf graag zijn liefde aan zo veel mogelijk mensen, op zijn zachtst gezegd. Door zijn seksleven kende hij de voornamen van meer dan de helft van alle heterovrouwen in Portland tussen 18 en 48 jaar. Eigenlijk van iedereen behalve mij, op die manier.

Wat prima was.

Er was niks mis mee om gewoon vrienden te zijn. Al was ik ervan overtuigd dat we ooit een mooi stel zouden kunnen zijn. Het was gewoon zo gemakkelijk met hem. We hadden zo veel gemeen,

we zouden echt goed zijn samen. En in de tussentijd kon ik best wachten, mijn eigen ding doen. Niet dat ik de laatste tijd iets of iemand gedaan had, maar je snapt me wel.

Reece zou het verhaal over Skye met liefde aanhoren. Hij zou vast zijn date afzeggen, hierheen komen en naar mijn gemopper luisteren. Maar hij zou het me ook zeker inwrijven. Toen hij erachter kwam dat ik voor haar betaalde, was hij daar niet blij mee. Hij beschuldigde haar er ronduit van dat ze me gebruikte. Daar had hij dus 110 procent gelijk in gehad.

Maar deze wond was nog te vers om erin geprikt te laten worden. Dus... geen Reece. En het was vrij zeker dat Lizzy me net zo op mijn kop zou geven als Reece. Geen van beiden was fan geweest van het 'red Skye-plan'. Ik had besloten. Ik zou meegaan naar het feest en lol maken voordat mijn wereld een grote bende zou worden.

Perfect. Ik kon dit.

2

Ik kon dit niet.

Het luxe appartement van David en Ev nam de helft van de bovenste verdieping van een prachtig oud bakstenen gebouw in beslag. Het was vast vreemd geweest voor Ev om van ons minuscule, tochtige flatje met de dunste muren ooit naar zulke weelde te gaan. En het was vast geweldig geweest. Het oude flatgebouw bevond zich dan misschien aan de rand van *downtown*, dicht bij de universiteit, maar David en Ev woonden pontificaal en midden in het zeer coole en flamboyante Pearl District.

Ev leek gelukkig blij me te zien. Het eerste mogelijk beschamende moment hadden we gehad. Mr Ev, de rockster, tilde zijn kin naar me op bij wijze van begroeting en ik deed mijn best hem niet aan te staren. Ik wilde hem vragen om iets te signeren. Mijn voorhoofd bijvoorbeeld.

‘Pak lekker wat je wil uit de keuken,’ zei Ev. ‘Er staat van alles te drinken en de pizza kan er elk moment zijn.’

‘Is goed.’

‘Jij woont naast Lauren en Nate?’ vroeg David, die voor het eerst sprak. Mijn hemel, dat donkere haar en dat gebeeldhouwde gezicht waren gewoon adembenemend. Sommige mensen zijn zo hebbertig; was het niet genoeg dat hij al zo ontzettend begaafd was?

‘Ja,’ zei ik. ‘Ik was Evs buurvrouw en ik kom dagelijks bij Ruby’s Café.’

‘Elke ochtend, ze stelt nooit teleur,’ zei Ev met een knipoog. ‘Een dubbele shot espresso, magere melk en caramelsiroop. Alstublieft.’

David knikte en leek te ontspannen. Hij sloeg een arm om het middel van zijn vrouw en ze lachte naar hem. De liefde stond haar goed. Ik hoopte dat ze bij elkaar zouden blijven.

Van vier mensen in mijn leven had ik gehouden, echt gehouden. Niet alle vier waren het romantische liefdes natuurlijk. Maar ik had hun mijn hart toevertrouwd. Drie van hen hadden me laten vallen. Dus ik had bedacht dat er een kans van vijftiwintig procent op succes bestond.

Toen David en Ev begonnen te bekken, leek dat mij een goed moment om rond te gaan kijken.

Ik pakte een biertje uit de keuken (spiksplinternieuw en meer dan chic) en bekeek de grote woonkamer met hernieuwde vastberadenheid. Ik kon dit echt wel. Sociaal doen en ik zouden elk moment de beste vriendjes worden. Een stuk of dertig mensen stonden verspreid door de ruimte. Uit een enorme flatscreen-tv klonken oorverdovende wedstrijdgeluiden en Nate zat er als gehypnotiseerd voor. Een paar gezichten herkende ik; de meeste waren van mensen die ik nooit zou durven aanspreken. Ik nam een slok bier om mijn uitgedroogde keel van vocht te voorzien. Het is een vreemd soort marteling om de vreemde te zijn op een feestje. En na de dag die ik had gehad, ontbrak het me aan moed om een gesprek te beginnen. Met mijn talent om betrouwbare mensen uit te kiezen zou ik waarschijnlijk de enige seriemoordenaar in de kamer naar zijn sterrenbeeld vragen.

Lauren gebaarde me om bij haar te komen toen mijn telefoon begon te trillen in de konzak van mijn spijkerbroek. Mijn bil vibreerde, een vreemde sensatie. Ik zwaaide naar Lauren, pakte mijn telefoon en liep snel het balkon op om het geluid en geklets te ontvluchten. Reece' naam verscheen op het scherm toen ik de balkondeuren dichtdeed.

'Hé,' zei ik glimlachend.

'Mijn date heeft afgezegd.'

'O jammer.'

'Wat ben jij aan het doen?'

De wind speelde met mijn haar en ik rilde. Typisch weer voor Portland in deze tijd van het jaar; oktober kon echt koud, nat, donker en miezerig zijn. Ik dook wat dieper in mijn blauwe wollen jas. 'Ik ben op een feestje. Je zal jezelf moeten vermaken. Sorry.'